

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเตรียมเยาวชนเพื่อที่จะให้เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ในวันข้างหน้า นั้น อยู่ที่การให้การศึกษาตั้งแต่เมื่อยังเยาว์วัย. ให้เด็กเกิดพัฒนาการในทุก ๆ ด้านตามธรรมชาติ. วัยเด็กจึงเป็นวัยที่น่าจะได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีพอ. การให้การศึกษาแก่เด็กควรคำนึงถึงวุฒิภาวะเป็นหลัก หากเด็กพร้อมที่จะรับในสิ่งที่ครูสอนแล้ว การเรียนการสอนจึงจะเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง สถานศึกษาสำหรับเด็กเล็ก ๆ นั้น กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ชื่อเรียกไว้ต่าง ๆ กัน เช่น โรงเรียนอนุบาล สถานเลี้ยงดูเด็ก ศูนย์เด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็ก และศูนย์โภชนาการเด็ก^๑ สถานศึกษาเหล่านี้จัดได้ว่าเป็นโรงเรียนแห่งแรกของเด็ก นับตั้งแต่พ้นจากการปกครองดูแลของพ่อแม่ผู้ปกครอง การให้การศึกษาแก่เด็กเล็กหรือที่เรียกว่าเด็กวัยก่อนเข้าเรียนนี้จัดว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ครูผู้สอนต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องเด็กเป็นอย่างดี การสอนจึงจะบรรลุเป้าหมายตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

การศึกษาของเด็กวัยก่อนเข้าเรียนที่มีอายุอยู่ระหว่างก่อนที่จะเข้าเกณฑ์เรียนในชั้นประถมศึกษา คือช่วงอายุไม่เกิน ๖ ปีเต็ม เป็นการศึกษามีความสำคัญต่อชีวิตในอนาคตของเด็กอย่างที่สุด เพราะเป็นการศึกษาที่มุ่งเตรียมความพร้อมและวางพื้นฐานของการอบรมเลี้ยงดูให้ถูกต้องตามพัฒนาการ เริ่มปลูกฝังค่านิยม ลักษณะนิสัย และวัฒนธรรม ดังที่ จีราภรณ์ มีสมสิทธิ์ กล่าวไว้ว่า "เป็นที่ยอมรับกันว่าประสบการณ์ในวัยเด็กมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการ

^๑กรมการศึกษานานาชาติ, "ประชากรศึกษา," เอกสารนี้เทศการศึกษานานาชาติ (พระนคร:

โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๒๐), หน้า ๑๐๐.

คำร่างชีวิตของบุคคล เพราะพฤติกรรมเกือบทุกอย่างที่บุคคลแสดงออกล้วนได้รับอิทธิพลจาก ประสบการณ์ที่ได้รับในวัยเด็ก^๑ นอกจากนี้ ฟรอยด์ (Freud) เชื่อว่า ช่วง ๕ ปีแรก ของชีวิตเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาบุคลิกภาพ^๒

โรงเรียนอนุบาล เป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการศึกษาของเด็กวัยก่อนเข้าเรียน เด็กที่เข้าเรียนในช่วงอายุระหว่าง ๓-๖ ปี เรียกว่าการเรียนในชั้นอนุบาล^๓ ซึ่งเป็นที่ เข้าใจและรู้จักกันอย่างแพร่หลายในประเทศไทย จุดมุ่งหมายของการเรียนระดับชั้นอนุบาล นั้น กระทรวงศึกษาธิการได้ระบุไว้ดังนี้

- ๑. เพื่อให้เด็กมีสุขนิสัยที่ดีเกี่ยวกับการกิน เล่น ออกกำลังกาย และพักผ่อน อย่างถูกต้อง ตลอดจนรู้จักระวังรักษาตัวให้พ้นจากโรคภัยและอุบัติเหตุ
- ๒. เพื่อปลูกฝังให้เด็กมีนิสัยที่ดีงาม รู้จักควบคุมอารมณ์ตนเอง รู้จักการอยู่ ร่วมกับคนอื่นได้
- ๓. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักสังเกต มีไหวพริบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถแสดงออก ชื่นชมต่อความไพเราะและสวยงาม
- ๔. เพื่อฝึกให้เด็กรู้จักใช้ประสาทสัมผัสให้สัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม และเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างถูกต้อง
- ๕. เพื่อให้รู้จักปฏิบัติกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตนเอง^๔

^๑ จีราภรณ์ มีสมศัพท์, "พฤติกรรมในสภาพการแก้ปัญหาของแม่และเด็กในชนบท ภาคกลาง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัย ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑), หน้า ๘๒.

^๒ Sigmund Freud, An Outline of Psychoanalysis, (New York: W.W. Norton & Co. 1949), p. 28.

^๓ กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, แนวการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ ๑-๒ พ.ศ. ๒๕๒๒ (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๒๒), หน้า ๑.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒.

จากจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนการสอนระดับชั้นอนุบาลของกระทรวงศึกษา-
 ธิการนี้ ได้มีนักการศึกษาหลายสาขาวิชา ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยและให้แนวคิดไว้หลายท่าน
 ซึ่งต่างก็สอดคล้องกันแทบทั้งหมด เช่น \ อาจารย์ คิมท์เจริเยอร์ธน์ ได้กล่าวว่า "เด็กวัย
 ก่อนเข้าเรียนเหมาะสำหรับการฝึกทักษะ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์สำหรับเด็กวัยนี้ และได้
 เป็นพื้นฐานของการฝึกทักษะที่จะยืดประชิดยิ่งขึ้น ซึ่งจะได้ฝึกหัดเด็กในวันต่อไป เด็ก
 เล็กจะเพลินกับการทำซ้ำ ๆ จนกว่าจะมีความชำนาญ เด็กชอบการผจญภัยไม่กลัวต่อคำล้อ
 เสียนเหมือนเด็กโต ไม่กลัวเจ็บ ห่วงอ่อน และหัดง่าย จึงทำให้เรียนรู้สิ่งที่เป็นทักษะ
 ใหม่ได้ง่ายและรวดเร็ว"^๑

นอกจากนี้ ทอเรสสัน (Thoresson) ได้เสนอผลการศึกษาไว้ว่า โลกทุกวัน
 นี้เต็มไปด้วยเด็ก ๆ ที่กำลังจะเจริญเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า เด็กเหล่านี้ต่างมี
 พลังความคิดและกำลังกาย แต่ไม่รู้ว่าจะคิดหรือทำอะไร เพราะฉะนั้น ทางที่ดีที่สุดก็คือ
 ทำตามผู้ใหญ่ที่ตนประทับใจนั่นเอง^๒ ส่วน ชัคเซอร์ (Chucher) ได้ให้แนวคิดเรื่องเด็ก
 เล็กไว้ว่า ธรรมชาติของเด็กนั้นจะไม่เหมือนกัน การเรียนรู้ของเด็กจึงแตกต่างกันออกไป
 ด้วย กิจกรรมที่จัดสำหรับเด็กจึงควรเป็นแบบเรียนปนเล่น หรือพวกเกมพื้นฐานต่าง ๆ

^๑อาจารย์ คิมท์เจริเยอร์ธน์, "จิตวิทยาพัฒนาการ," เอกสารประกอบการสอน,
 (ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศึกษานานาชาติ, ธันวาคม ๒๕๒๐),
 หน้า ๑๑๑.

^๒Klas Thoresson, "Youth and Physical Education in the
 Modern World," Journal of Health Physical Education and Recreation,
 (November - December 1963), p. 34.

เพราะเท่ากับเป็นการส่งเสริมการแสดงออกของเด็ก ตามประสบการณ์ที่ได้รับมาจากบ้าน และชุมชน นอกจากนั้นยังตรงกับพัฒนาการในวัยเด็กอีกด้วย เด็กจะเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองหรือขาดความเชื่อมั่นจะอยู่ในช่วงนี้ กิจกรรมที่จัดให้เด็กจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก^๑

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กวัย ๓-๖ ขวบไว้ว่า เด็กทุกคนไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบที่จะเคลื่อนไหว อยากรู้อยากเห็น ชอบการเล่น การเล่นคืออายุวิเศษของเด็ก เด็กจะได้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากการเล่นเป็นส่วนใหญ่ โอกาสสำหรับเล่นเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับเด็ก เด็กต้องการโอกาสที่จะเล่นอย่างร่าเริงแจ่มใส การเล่นช่วยให้กล้ามเนื้อของเด็กเจริญเต็มที่ การได้เล่นกับเพื่อน ๆ ด้วยกัน เป็นการประดับประดาส่งเสริมความเจริญด้านสังคมและอารมณ์เป็นหลักประกันความเจริญทางด้านร่างกายกับการทำงานของกล้ามเนื้อ เป็นการส่งเสริมการเจริญเติบโตของเด็กให้เป็นไปอย่างอิสระ ทั้งยังช่วยด้านจินตนาการ ความคิดและการเรียนรู้^๒

นวลศิริ เปาโรหิตย์ กล่าวไว้ว่า ระยะก่อนหน้าเรียนคือระหว่าง ๒-๕ ขวบ เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด พัฒนาการที่สำคัญในช่วงนี้ได้แก่ขบวนการเจริญเติบโตทางร่างกาย การเรียนรู้และการรับรู้ ความคิดและการมีเหตุผล ตลอดจนพัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในอันที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงของบุคลิกภาพและการเข้าใจตน^๓

^๑Barbara Chucher, Physical Education for Teaching (London: George Allen & Unwin Ltd., 1971), p. 16.

^๒กรมสามัญศึกษา, หน่วยศึกษานิเทศก์, คู่มือในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กเล็ก, (โรงพิมพ์คุรุสภา: กรุงเทพมหานคร, ๒๕๒๓), หน้า ๑.

^๓นวลศิริ เปาโรหิตย์, จิตวิทยาพัฒนาการ (พิมพ์ครั้งที่ ๓; ม.ป.ท. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๐), หน้า ๑๓๖.

ข้อคิดนี้ชี้ให้เห็นถึงช่วงวัยที่สำคัญของมนุษย์ ซึ่งหมายถึงการเริ่มต้นแห่งรากฐานของความคิดและความเข้าใจต่อสิ่งรอบตัว โดยเฉพาะในแง่ของพัฒนาการทางร่างกาย ควรที่จะเอาใจใส่หนุนน้อมให้เด็ก เกิดการพัฒนาไปตามธรรมชาติอย่างถูกวิธีการ

ชียยงค์ พรหมวงศ์ ก็กล่าวไว้ว่า นักจิตวิทยาพัฒนาการยอมรับกันว่า เด็กแรกเกิดจนถึง ๖ ขวบ เป็นระยะที่เกิดการเรียนรู้มากที่สุดในชีวิตมนุษย์ การเรียนรู้เหล่านั้นจะมีอิทธิพลต่อชีวิตภายหลังของเด็ก เป็นอย่างยิ่ง^๑

กรมวิชาการ ได้กล่าวถึงเด็กเล็กวัย ๓-๖ ขวบในการเรียนชั้นอนุบาลไว้ว่า โรงเรียนอนุบาลเป็นแห่งแรกที่จะช่วยอบรมเด็กนอกบ้าน เด็กจะต้องเข้ามาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้พบครูและเพื่อนเป็นจำนวนมาก เด็กจะมาเรียนรู้ในการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม ได้เล่นได้ร่วมทำงานกับผู้อื่น ตั้งแต่การจัดการกิจกรรมและประสบการณ์ให้แก่เด็กวัยนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก หากสามารถปูพื้นฐานแก่เด็กได้ดี ให้เด็กมีทัศนคติที่ถูกต้อง มีลักษณะนิสัยที่ดีได้ เรียนรู้อย่างเหมาะสมกับความสามารถ ก็จะทำให้เด็กพัฒนาไปอย่างเต็มที่^๒

จะเห็นได้ว่าพัฒนาการที่สำคัญด้านหนึ่งของเด็กระดับอนุบาลก็คือ พัฒนาการด้านร่างกาย กิจกรรมที่สามารถสนองตอบพัฒนาการของร่างกายได้ก็คือ กิจกรรมพลศึกษาซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดขบวนการเจริญเติบโตทางร่างกายได้อย่างเต็มที่ และกิจกรรมพลศึกษาก็คือ องค์ประกอบของการศึกษาส่วนหนึ่งนั่นเอง ผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์จะสามารถร่วมกิจกรรมอื่นใดได้ทั้งสิ้น และผู้ที่เข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาจะเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ชียยงค์ พรหมวงศ์, นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๑), หน้า ๘.

^๒กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, การสอนชั้นอนุบาล (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๒๒), หน้า ๑.

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสำคัญของกิจกรรมพลศึกษาโดยเสนอแนะไว้ต่าง ๆ กัน เฉพาะอย่างยิ่งที่เน้นที่กิจกรรมพลศึกษาในวัยเด็ก ดังเช่น จรรยา แก่นวงษ์คำกล่าวที่ว่า ร่างกายคนเราต้องการความเคลื่อนไหวตลอดเวลา เริ่มตั้งแต่วัยทารกขึ้นมาจนกระทั่งตาย แต่การเคลื่อนไหวของคนเรานั้น จะค่อย ๆ เคลื่อนไหวได้ดีขึ้นตามความเจริญของระบบต่อมต่าง ๆ ในร่างกาย^๑

บุชเชอร์ (Bucher) ได้กล่าวว่า ธรรมชาติของเด็กนั้นจะสนใจในกิจกรรมพลศึกษาในรูปแบบต่างกัน การพลศึกษาด้านการเคลื่อนไหวร่างกายกับการกีฬาประเภทเกมต่าง ๆ เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางการศึกษา ที่จะสามารถสนองตอบได้ตรงตามความต้องการของเด็ก^๒

โฟเบส (Fobes) เสนองานวิจัยไว้ว่า สมรรถภาพทางกายของนักเรียนจะได้มาจากการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาที่โรงเรียนจัดไว้ให้ตามโปรแกรมการเรียน เด็กจะเกิดแรงจูงใจอยาก เรียนพลศึกษาและจะเข้าร่วมในกิจกรรมทางพลศึกษาทุกรูปแบบ หากเด็กเกิดความประทับใจในตัวครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ซึ่งมีคุณภาพในการจัดกิจกรรม และมีประสบการณ์ในการสอนที่ดี จนสามารถทำให้เด็กเกิดความสนใจและเห็นคุณค่าในวิชาพลศึกษานั้นก็คือ เด็กเห็นว่าวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เป็นประโยชน์ สนุกสนานและน่าเรียน^๓

^๑จรรยา แก่นวงษ์คำ, หลักการพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร:โอเดียนส์โตร์ ๒๕๑๗), หน้า ๑๖.

^๒Charles A. Bucher, Foundation of Physical Education (London: The C.V., Mosby Company, 1979), p. 13.

^๓Carl Fobes, Dissertation Abstracts International, (p. 3481 A: February 1981), p.p. 2201.

วารศักดิ์ เทียรชอบ ได้กล่าวถึงพลศึกษาไว้ว่า "วิชาพลศึกษา คือ การศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาแขนงอื่น ๆ คือ เป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม แตกต่างจากวิชาอื่นตรงวิธีการและสื่อที่จะนำมาใช้ คือพลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ"^๑

พลศึกษามีประโยชน์สำหรับคนทุกรัย มิได้จำกัดขอบเขตไว้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง เวลาใดของชีวิตเท่านั้น แต่พลศึกษาเป็นกิจกรรมที่มนุษย์จำเป็นต้องใช้ตลอดไป เริ่มตั้งแต่เกิดไปจนตายทีเดียว ดังเช่น อวย เกตุสิงห์ ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า "การออกกำลังกายอย่างถูกต้อง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกท่าน ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยชรา แม้ในคนป่วยก็ต้องการออกกำลังกายเพื่อช่วยให้ฟื้นสภาพโดยเร็วยิ่งขึ้น เด็กที่คลอดใหม่ต้องร้อง ต้องสะบัดแขนขา เป็นการออกกำลังกายทำให้ร่างกายแข็งแรง วัยหนุ่มสาว การออกกำลังกายจะช่วยให้ระบบประสาทและจิตใจทำงานดีเป็นปกติ ผู้ที่อยู่ในวัยชรา การออกกำลังกายจะช่วยป้องกันรักษาอาการและโรคที่เกิดในวัยชราได้หลายอย่าง เช่น ปวดเมื่อย ท้องผูกเป็นประจำ ตลอดจนความรู้สึกวิงเวียนหน้ามืด เพราะการไหลเวียนของเลือดไม่พอ"^๒

ส่วน จรินทร์ ธาณิรัตน์ ได้กล่าวถึงการพลศึกษาสำหรับเด็กว่า "การให้การศึกษาแก่เด็กต้องมีความสมดุลเพื่อความเจริญงอกงามที่สมบูรณ์ในตัวเด็ก ในระยะหลังนี้นักการศึกษาเริ่มมีความเป็นห่วงในเรื่องผลทางจริยศึกษา ซึ่งอาจกล่าวได้ถึงความประพฤติ จรรยา มารยาท ตลอดจนคุณธรรมด้านจิตใจของนักเรียน ทั้งนี้เพราะปรัชญา นโยบาย และการสอน

วารศักดิ์ เทียรชอบ, "ความหมายและวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา," วารสารพลศึกษา ๑๑ (มิถุนายน ๒๕๑๒): ๑๐.

^๒อวย เกตุสิงห์, การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ, ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, (เอกสารอัดสำเนา), ๒๕๑๔, หน้า ๑.

ได้เน้นหนักไปที่ด้านความรู้และสติปัญญามากขึ้นเอง ซึ่งความจริงเด็กจะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมโดยราบรื่น หากใช้เพราะการมีความรู้หรือสติปัญญาดีเพียงอย่างเดียวไม่ ความมีคุณธรรมทางจิตใจ รู้จักให้ความร่วมมือกับผู้อื่น การรู้จักเสียสละ การให้อภัยแก่กันและกัน ตลอดจนจรรยาบรรณที่ดียังมากก็เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งด้วย กิจกรรมพลศึกษาสามารถสร้างคุณธรรมเหล่านี้ได้ เพราะเกมกีฬาให้คุณธรรมเหล่านี้ได้อย่างพร้อมมูล"^๑

นอกจากนั้น ไพฑูรย์ จัยสิน ได้กล่าวถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษาไว้ว่า "วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่สามารถสนองวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของการศึกษากล่าวคือวิชาพลศึกษาเป็นวิชาการศึกษาที่ใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือ การเล่นกีฬาเป็นสื่อของการเรียน ผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมจะทำให้ผู้เข้าร่วมนั้นมีความเจริญ และพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งบรรลุตามความมุ่งหมายของการศึกษาที่ได้ตั้งไว้"^๒

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าวิชาพลศึกษาเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะจัดให้เด็กชั้นอนุบาล เพราะจะทำให้เด็กเกิดการพัฒนาที่ตรงกับวัย พลศึกษาช่วยให้เด็กเจริญเติบโตแข็งแรงสมบูรณ์ ทั้งยังเป็นการเตรียมร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของเด็กให้พร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะตามมาได้เป็นอย่างดี

ลักษณะการเรียนการสอนในชั้นอนุบาลนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้โรงเรียนอนุบาลทุกแห่ง จัดประสบการณ์ชีวิตให้เด็กไว้ ๓ ด้านด้วยกันคือ ด้านทักษะทางคณิต-

^๑จรินทร์ ธาณิรัตน์, คู่มือสอนพลศึกษาในชั้นประถมศึกษา, โอเคียนสโตร์, กรุงเทพมหานคร ๒๕๒๑, หน้า ๓.

^๒ไพฑูรย์ จัยสิน, "ปัญหาในการดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๓), หน้า ๑๓๔.

ศาสตร์ ทักษะทางภาษา และกิจกรรมที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางร่างกายซึ่งเรียกว่า วิชาพลศึกษา^๑ ส่วนโรงเรียนใดจะจัดประสบการณ์ด้านใดมากน้อยแค่ไหนให้เด็กนั้น อยู่ที่ ความพร้อมของโรงเรียนเป็นหลัก แต่ทั้งนี้ต้องจัดให้ครบทั้ง ๓ ด้านดังกล่าว

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาว่า ในการจัดกิจกรรมพลศึกษาให้กับเด็กใน ระดับอนุบาลมีประสพปัญหาอะไรบ้าง ทั้งยังเป็นการสำรวจกิจกรรมพลศึกษาที่จัดกันอยู่ในปัจจุบัน ผลที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อวงการการศึกษาโดยเฉพาะด้านพลศึกษาเป็นอย่างมาก และหากทราบว่าปัญหาด้านใดบ้าง จะได้ดำเนินการป้องกันและแก้ไขในโอกาสข้างหน้าต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อสำรวจและศึกษาปัญหาการจัดกิจกรรมพลศึกษาของโรงเรียนอนุบาลใน กรุงเทพมหานคร
๒. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลในกรุงเทพมหานคร ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาและสำรวจในเรื่องการจัดกิจกรรมพลศึกษาใน โรงเรียนอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานคร เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัย ถือว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้คำตอบตามความเป็นจริง

^๑กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, แนวการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ ๑-๒
พ.ศ. ๒๕๒๒, โรงพิมพ์คุรุสภา, กรุงเทพมหานคร ๒๕๒๒, หน้า ๑๔.

สมมติฐานในการวิจัย

ในการจัดกิจกรรมผลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลในกรุงเทพมหานคร มีปัญหาในการจัดหลายด้าน เช่น กิจกรรมที่สอนวัสดุอุปกรณ์ ตัวนักเรียน และตัวครูผู้สอนเอง

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัด ดังนี้

- ๑. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ตอบแบบสอบถามมีพื้นฐานทางการศึกษา และอายุแตกต่างกัน ชันอาจจะมีผลต่อการตอบแบบสอบถามได้
- ๒. ประชากรที่เป็นตัวแทนในการวิจัยกลุ่มผู้บริหาร ส่วนใหญ่แล้วไม่ได้ทำการสอน เพราะฉะนั้น อาจจะมีปัญหาและให้ข้อเสนอแนะในเรื่องกิจกรรมทางผลศึกษา แตกต่างกับกลุ่มครูผู้สอนมากก็ได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- ๑. ทราบถึงสภาพการเรียนการสอน ปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนกิจกรรมผลศึกษา
- ๒. เพื่อ เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนระดับอนุบาลให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการจัดกิจกรรมผลศึกษา
- ๓. การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ทำการวิจัย หรือศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ในโอกาสต่อไป

คำจำกัดความของการวิจัย

ครูผู้สอนกิจกรรมผลศึกษา หมายถึง ครูที่มีหน้าที่สอนกิจกรรมผลศึกษา ซึ่งเรียกว่ากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ในระดับชั้นอนุบาล

กิจกรรมผลศึกษา หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนใดก็ตามที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาทางร่างกายเป็นหลัก และคลุมไปถึงกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดความสุขสนาน ร่าเริงแจ่มใสและฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม และการเข้าสังคมในหมู่เพื่อนฝูง

- ผู้บริหาร** หมายถึง ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่และรวมถึงผู้จัดการในโรงเรียนเอกชน
- โรงเรียนอนุบาลของเอกชน** หมายถึงโรงเรียนอนุบาลของเอกชนที่จัดตั้งขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมาย อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
- โรงเรียนอนุบาลของรัฐบาล** หมายถึงโรงเรียนระดับอนุบาลที่หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งของรัฐเป็นผู้ดำเนินงานและรับผิดชอบ มีหลายสังกัดด้วยกันดังนี้
- กรมการฝึกหัดครู
 - สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
 - มหาวิทยาลัย
- คณะกรรมการการศึกษาเอกชน** หมายถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการจัดตั้งโรงเรียนของเอกชน มีฐานะเทียบเท่ากรม สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
- ระดับชั้นอนุบาล** หมายถึงการเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาลงมา รับผิดชอบ ๓-๖ ขวบเข้าเรียน เรียกว่าชั้นอนุบาล หรือในบางโรงเรียนจะเรียกว่าชั้นเตรียมประถมศึกษาก็ได้